

Mimersgade og den nordiske mytologi

Af Kurt Hermann

Vi unger der boede i Mimersgade, var da godt klar over, omend ubevidst, at områdets gadenavne var dominerede af nogle meget anderledes navne end de gængse.

Vi havde bare alt for travlt med bare at være drenge. Pigerne må tale for dem selv.

At der var tale om navne fra den nordiske mytologi, var ikke noget vi tænkte dybere over, eller snakkede om.

Der var blot tale om gode gadenavne i et godt område med Frejsgade, Odinsgade, Thorsgade, Lindvigsvej, Mimersgade, Bra-gesvej, Ægirsgade, Baldersgade og Bjarkesgade.

Navne på gader i et område som vi kendte, så at sige, som vores egne bukselommer.

Navnet Mimer stammer fra en jætte i den nordiske mytologi, hvor han var den klogeste af alle. Mimer blev givet som gidsel til Vanerne efter krigen mod Aserne. Han blev halshugget af Vanerne, og kun hovedet blev sendt tilbage.

Mimer er i øvrigt Odins morbroder.

Odin var en af de mest fremtrædende guder, og havde med krigslykke, kongemagt og faldne krigere at gøre. Han var høvdingenes og kongernes gud. En krigsgud som Thor.

Med i drengetidens erindrings billeder hører også Spedalsø Torv og Sønderbrogade samt de omkringliggende gader, hvor enkelte klassekammerater naturligvis var nødt til at bo.

Selvfølgelig hedder Andelsboligselskabet, hvor vi boede, Odinsgaard. Hvad ellers?

Søndermarksskolen på Lindvigsvej var det naturlige omdrejningspunkt i vores liv. Den var færdigbygget i 1950, som også jeg og de fleste af mine klassekammerater var det. Altså var skolen rimelig ny, da vores årgang overtog den i 1957. Mange elever fra de andre, noget ældre skoler, var helt åbenlyst og egentlig ganske klædeligt, misundelige på os, Søndermarksskolens elever.

Fra Ryesgade til Lindvigsvej

Det var endda lige før, jeg ikke kom på Søndermarksskolen.

Jeg måtte starte min skolegang på Ryesgade Skole, fordi vi boede Nørrebrogade 114, eller Stejlbakken som den kaldes i folkemunde.

Ryesgade Skole husker jeg mest på grund af rugbrødsfabrikken Rutana, som sendte fantastiske dufte af friskbagt rugbrød ud af de åbne vinduer mod Ryesgade.

Så melodien 'Manden på risten' - sunget af Hans Kurt, forstår jeg

derfor ganske godt.

Skolegangen på Ryesgade Skole kunne også være rimelig pinlig. Jeg må have været alt for tilbageholdende og genert, for midt i en time skulle jeg lave 'bummelum,' men turde ikke spørge læreren om lov. Så jeg sad pludseligt lidt højere, end jeg normalt ville have gjort, da naturen havde krævet sin uigenkaldelige ret.

Der var ingen, der sagde noget, men måske var de bare diskrete, eller også var de allesammen forkølede. Jeg fortalte det ihvertfald aldrig til nogen.

Klar til den første skoledag – vel at mærke på Søndermarkskolen. Jeg er åbenbart ved godt mod, selv om det at skifte skole midt i det første skoleår, kan være hårdt, når man er lille og blød.

I stedet blev det, efter et halvt års skolegang på Ryesgade Skole, til en overflytning til en skolegang til Søndermarkskolen. Mor og far var nemlig blevet fuldgyltige medlemmer af Odinsgaard, og vi havde fået tildelt en toværelses lejlighed på Sønderbrogade 64C.

Jeg glemmer aldrig, den dag jeg havde været fræk overfor et par store drenge efter skoletid. I blind tillid til min hurtighed, lovede jeg dem død og ulykke. Hurtigheden var der ikke noget galt med, men at min far var hjemme, og hørte hele seancen, havde jeg ikke kalkuleret med.

Da jeg kom op i lejligheden, sagde jeg derfor, at der var nogle store bøller, som ville banke mig. - Nå da, sagde min far, - så må du hellere gå ud og forsvare dig.

Så blev jeg sat på gaden, og jeg måtte forsvare mig efter bedste evne.

Derefter sikrede jeg mig altid, at far ikke var hjemme.

Her boede vi et par år, før vi søgte, og fik, en treværelses lejlighed på adressen Mimergade 4B. En førsteklases lejlighed på anden sal med hyggelige skråvægge, som jeg stadig er totalt vild med.

Og der var ingen, der boede over os.
Det skulle også hurtigt vise sig, at området var et rent slaraffenland for os børn.

Der var krudt i Mads

En af mine klassekammerater var Kurt, min navnebror, som boede Mimersgade 6A, stuen til højre.

Da vi var to Kurt'er i samme klasse, blev det ret hurtigt besluttet, at kalde Kurt for Mads, udledt af hans efternavn Madsen. Det har så fulgt ham siden. Mads er Mads.

Mads' far var aktiv på hjemmefronten, så Madsen familien kunne præsentere hele fem brødre. Men han var også aktiv i hjemmevernet, og han havde såvel geværer som skarp ammunition liggende i et kælderrum. Det havde Mads selvfølgelig styr på, og jeg glemmer aldrig, da han demonstrerede, hvorledes man kunne bore hul i en skarp patron og ryste krudtet ud. Han undgik behændigt fængelhættens, som kunne have været aktiveret af slagstiften eller af boret.

Den patron havde jeg i mange år, uden at turde vise den til mine forældre. Far ville hurtigt have lugtet luntten, men flot var den.

Fuldstændig tosset af to skøre drenge, men vi var vel heldige, eller også var Mads bare dygtig.

Kælderrummet, som lå i Ægirsgade, står derfor i meget tydelig erindring.

Skolemælken

På Søndermarksskolen var vi dengang tilmeldt en ordning med skolemælk.

Den kostede os ikke en krone, men køleskabskold skolemælk fandtes ikke. Sempelthen fordi skolen ikke ejede et køleskab. Måske på lærerværelset, men ikke blandt os simple elever.

Mælken blev dagligt leveret i klare $\frac{1}{5}$ l glasflasker i metaltrådsstativer, leveret i rummene hvor vi kunne vaske hænder.

Specielt husker jeg et spisefrikvarter, hvor jeg sammen med John Villadsen havde afhentet D-klassens ration. Pludselig fór der en djævel i mig, mens vi sad og spiste vore madpakker.

- Hvad nummer har din flaske, spurgte jeg John. Sådan lidt henkastet.

Nu var det blevet til en konkurrence på numre, og John vendte hurtigt flasken på hovedet for at se nærmere efter. Mælken fra den næsten fyldte flaske, plaskede ned i skødet på ham, før han kunne nå at fortryde.

Han fik noget af min mælk, og vi var stadig gode venner bagefter.

I dag er John desværre død, og han er en gammel skolekammerat, som jeg vil savne. Især efter at have mødt ham igen til skolens 50 års jubilæum, og lært ham at kende som en behagelig og venlig voksen.

Fra skoletiden glemmer jeg aldrig, da John ville stjele på sin cykel. Det gjorde vi ofte, men Johns forhjul var ikke spændt ordentlig fast på forgaflen den dag. Det gjorde at hjulet røg af, og John bankede hovedet i asfalten med et brag. Han brækkede kæben flere steder i komplicerede brud, og han fik kæben 'syet' sammen med ståltråd. Han kunne kun indtage føde via tynde

sugerør, og da klassen besøgte ham på sygehuset, var hans hoved så hævet af slaget, at vi knap nok kunne kende ham.

Vi lærte af episoden, og holdt op med at stejle på cyklerne. Ihvertfald i fjorten dage.

'Ryleungerne'

Vi havde nogle drabelige kampe med ungerne fra Rylevej i 'Pipkvarteret.'

Tilnavnet kom selvfølgelig af kvarterets gadenavne, med fuglenavne som Mejsevej, Mågevej, Drosselvej, Tranevej, Fasanvej, Svalevej, Spurvevej, Nattergalevej, Lærkevej og så selvfølgelig Rylevej.

Kampene foregik med kålstokke tværs over jernbaneskinneerne, kun afbrudt når der kom tog. Det havde vi alle heldigvis stor respekt for.

Mads' ældste storebror hed Finn og ham kunne vi hurtigt tilkalde, hvis kampene med 'Ryleungerne' kammede over. Egentlig ganske uskyldige kampe, men krigerne fra Rylevej kunne pludselig ty til unfair og konkurrenceforvridende metoder.

Vi var nemlig i overtal fra Mimergade, og så kunne 'Ryleungerne' finde på at beskyde os med luftgevær.

Så var det vi sendte et ilbud efter Finn, og det ændrede øjeblikkeligt krigens gang, så ingen kom alvorligt til skade. Ingen voksne blev nogensinde involveret.

Finn nød derfor stor respekt i begge lejre.

De magiske cigaretter

Det var også sammen med Mads, jeg fik min nysgerrighed stillet med hensyn til at afprøve cigaretrykningens svære kunst.

Han havde en avisrute i vestbyen, og når jeg hjalp ham, købte vi altid en pakke Kent. Ikke 5 Eiffel eller 5 York, som ellers blot kostede én krone. Vi kunne ikke inhalere uden at hoste lungerne ud af halsen, men vi overbeviste hinanden om, at vi fik varmen på de kolde vinterdage.

5-Eiffel cigaretterne og købmanden på Spedalsø Torv gav mig uventede og uoverskuelige problemer.

Min far købte dengang hans cigaretter hos Folmer Lundgaard i Borgergade. Min far arbejdede hos Paasch og Larsen, Petersen A/S som lå mellem Borgergade og Aaboulevard, der hvor nu Løvbjerg har supermarked. Derfor var det mest hensigtsmæssigt for far, at handle der, og det synes jeg han burde have holdt fast i.

En dag havde han alligevel sneget sig ind hos Spar købmanden på Spedalsø Torv for at forsyne sig.

Fru Haarby Karlsen spurgte, hvad der skulle være.

- En pakke cigaretter, sagde far.

- S'gerne, svarede fru og lagde famøse 5 Eiffel på disken.

- Hvad skal jeg med dem, spurgte far foragtligt, - Jeg ryger North State!

- Det kan jeg da ikke forstå, kvidrede fru Haarby Karlsen lidt dumnaivt, - Kurt kommer da tit og henter 5 Eiffel.

Den var nærmest umulig, at klare sig ud af. Og fru Haarby Karlsen havde mistet en god og trofast kunde. Heldigvis var der andre købmænd i området.

Det blev dog ikke sidste gang, Mads stillede min nysgerrighed med rygning. Det gjorde han igen i 1968, men mere om det i et andet kapitel. Det handler, mærkeligt nok, om et fodbold ynglingehold i en klub med et navn fra den nordiske mytologi.

Inkarnerede piberygere

Piberygning skulle naturligvis også prøves godt og grundigt af. Så var det Kaj Sandhøj, som blev min medsammensvorner. Kaj boede Sønderbrogade 58C, første sal til højre. Hans mor var naturligvis hjemmegående husmor, men hans far var noget så respektindgydende som uniformeret politibetjent. Vi var lidt bange for ham, og når jeg var ovre for at hente Kaj, bankede jeg yderst korrekt på døren.

- Må Kaj komme ud at lege, spurgte jeg formfuldendt, og stod i mere eller mindre retstilling.

- Et øjeblik, lød svaret fra fru Sandhøj, og døren blev lukket, men dog ikke låst.

Så kom Kaj ud, og vi flygtede ned ad trapperne og ud i friheden. Mærkeligt nok har jeg aldrig set hans værelse eller familien Sandhøjs lejlighed for den sags skyld.

Derimod så jeg flere gange Kajs storebrøders spændende værelse i kælderen. Når de ikke var hjemme, vel at mærke. Et kælderrum, som nok ikke var helt lovligt, eller noget som Odinsgaard kunne gøtere blive brugt som beboelse.

Kaj og jeg røg ikke cigaretter, for os var en pibe mere spændende. I den lille tobakshandel på Sønderbrogade, kunne vi købe ind helt uden risiko for at blive opdaget og udleveret til vores forældre.

Små piber som burde være nemme at skjule, troede vi, men de kunne lige så godt have været to meter lange. Alene pibelugten var ubønhørligt afslørende, for min mor havde aldrig røget.

- Kurt, kom lige her, lød det fra min far, - hvad er det her for noget, spurgte han.

Jeg tænkte, om han dog ikke kunne se, det var en pibe, men jeg turde ikke udfordre skæbnen ved at være sarkastisk.

- Det er Kaj Sandhøjs, fik jeg fremstammet med tør mund.

Det blev ikke sidste gang, Kaj blev hængt ud som storryger, men han opbevarede heller aldrig vores rygesager hjemme hos sig selv. Vel nok fordi han var mere bange for sin far, end jeg var for min, når det kom til stykket. Det var heller ikke så underligt, at min far så gennem fingrene med det. Han var selv et dårligt eksempel som inkarneret ryger, og syntes måske, at det hele var lidt sjovt.

Det skete ofte, at piberne og shagtobakken blev fundet i mine gemmer, men altid lød det frimodigt: - Det er Kaj Sandhøjs!

Det blev siden et fast slogan i vores familie.

Kaj og Elvis

Kaj var egentlig ret irriterende.

Udover Elvis Presley, Fabian og Tommy Steel kunne også Kaj fremvise en flot og fyldig Elvis-frisure.

Jeg prøvede en enkelt gang at efterligne ham, endda hos min mors damefrisør i kælderen på Frederik Bajersgade. Det blev både første og sidste gang, jeg vovede mig derned. Resultatet blev en underlig 'snøl' i panden. Intet andet. Men hvis man ignorerede alt andet, lignede jeg forbillederne lidt.

Meget lidt.

*Min berømte
'snøl' i et
paniskt forsøg
på at efterligne
Fabian, Tommy
Steel og
selvfølgelig
Elvis Presley.*

*Selv Kaj Sandhøj
havde det rette
hår til frisuren,
men det havde
jeg ganske
åbenlyst ikke.*

En speciel pude

Kaj Sandhøj var min medsammensvorne, når der var løjer i luften. En dag havde jeg taget en effekt med i skoletasken. En effekt som sagtens kunne more nogle hvalpe på vores alder: Nemlig en pruttepude!

Den skulle bare afprøves, og valget faldt på fru Ørnstrup. Nok fordi vi vidste, at hun ikke var i besiddelse af et hysterisk temperament. Havde vi valgt en hvilken som helst anden, så...

Aktionen var planlagt ned til mindste detalje. Kaj skulle puste pruttepuden op, og jeg eksekverede. Hvordan det lykkedes mig at få hende op at stå, og sætte sig ned igen, kan jeg ikke huske, men planen lykkedes. Jeg placerede pruttepuden strategisk korrekt på hendes stolesæde.

Lyden kom klart og koncist til hele klassens overraskelse – også til fru Ørnstrups. Det kom bag på hende.

Latteren rungede, og fru Ørnstrup lo med.

Og det tog jo brodden af situationen.

Hjemmets møbler

Mærkeligt nok kan jeg ikke erindre en eneste kammerats værelse, eller hvordan kammeraternes hjem var indrettet.

Om det var teaktræsmøbler, palisander møbler, ølkasser eller appelsinkasser de havde, var fuldstændigt ligegyldigt.

Men standard spørgsmålet var altid 'Kurt, hvordan bor hans forældre?' og et lige så standardiseret svar var 'det ved jeg ikke'!

Selv havde vi en hypermoderne indretning, som var særdeles hot for den tid. En meget rød højrygget lænestol, en særdeles karrygul lavrygget stol og en yderst lilla sofa. De var ligefrem trafiksikre, men det var vel ligegyldigt oppe på anden sal. Det hele var garneret med det sidste nye skrig i sofabord, skrivebord, reol og spisebord, alt i det absolut fineste finerede teaktræ.

Faktisk var jeg stolt af den moderne indretning i mit hjem. Jeg var bestemt ikke flov over, at invitere kammerater indenfor, og mine forældre havde bestemt ikke noget imod, at kammeraterne kom der. Sådan var mine forældre helt anderledes end de andres.

Mimersgade

Mimersgade 4 blokken, og de mange børn i A, B og C opgangene havde en stor samhørighed.

De voksne ved jeg af naturlige årsager ikke så meget om, og dengang var familierne ikke særligt åbne overfor naboerne.

Derimod var vi unger meget tætte. Mere eller mindre, afhængig af aldersforskellene.

Jeg kan nævne Keld Kaltoft, Bente Kaltoft, John Jensen og Anne-Grethe Ravn Rasmussen fra A-opgangen. Kaltoft'erne boede 2.sal til venstre, John i stuen til venstre og Anne-Grethe stuen til højre.

I B-opgangen Berit og Gert Abrahamsen stuen til venstre, Hanne og Ulla Hermansen stuen til højre, brødrene Jørgen, Christian og Arne 1. sal til højre, familien Taylor med Kim og Kate 1. sal til venstre, jeg selv på 2. sal til venstre, familien Larsen 2. sal til højre. Nogen børn hos Larsens kan jeg ikke erindre, men der kan sagtens have været en eller to. I C-opgangen Peter Buus, Rita og Linda.

Peter er i dag skolelærer og Rita er i dag gift med Kurt med det flot klingende navn, og som i dag er min kompetente bankrådgiver.

Anne-Grethe har en storebror, Jørgen, men han var ældre end vi andre. Min eneste erindring om ham, er det skilt for

'Cousteau Frømandsklub Horsens' som han havde sat op i vinduet til et kælderrum ved A-opgangen.

Familien Jensen i 4B var lidt specielle. Moderen var selvfølgelig hjemmegående som de fleste mødre på den tid. Faderen husker jeg som en utroligt velsoigneret mand. Han var ulastelig i sin fremtoning, og drengene var umådeligt høflige og dannede. Egentlig tror jeg, at deres far var en streng far, men jeg ved det ikke. Jeg har for mange år siden mødt moderen, og hun viste sig, at være en rigtig flink dame. Hun har uden tvivl været årsagen til, at hendes mand og deres drenge altid var yderst præsentable i tøj og velsoignerede i deres fremtoning.

De voksne var ellers ikke synderligt synlige eller interessante for os børn.

Fra A-opgangen kan jeg umiddelbart ikke kalde nogen billeder af de voksne frem. Fra B-opgangen kan jeg huske Abrahamsen, Hermansen, Taylor, Jensen, Larsen og så selvfølgelig mine egne forældre.

Fra C-opgangen faktisk kun Buus.

Egentlig fuldstændigt ligegyldigt, for det var os børn, det hele drejede sig om.

Børnene i blokken kunne finde sammen, og for eksempel finde på at cykle gennem Åbjergskove, helt ud til Jætte- stuen. Faktisk uden fare for at blive kørt ned dengang. Det var også derfor vi kunne lege 'Spark Til Dåsen' uden nogen synderlige problemer. Dåsen blev altid placeret midt ude på gaden, og de meget få biler som kørte der, kunne endda udvise hensyn og respekt for det legende folk.

Vi sværmede også for - og om - Slangebjerget. Om det officielt hedder Slangebjerget er jeg ikke klar over, men under alle om- stændigheder ligger aftegningerne af Erik Menveds Borg oppe på toppen.

Hvor alle ungerne fra Mimersgade 4 blokken er blevet af, ved jeg ikke, men det er sjovt, at tænke tilbage på dem.

Den uhyggelige Belphegor

Det var også i tresserne, at TV-serien Belphegor løb over de små forholdsvis få sort/hvide fjernsynsskærme.

Alligevel kunne serien lægge gaderne totalt øde, på de lørdage serien kørte der i 1965.

I Mimersgade, og sikkert også mange andre steder, opstod der et nyt og nerverystende fænomen. Hvem der var de skyldige, ved jeg ikke, men nogle plakater dukkede op på lygtepælene. Belphegor ville manifistere sig oppe i de gamle kolonihaver klokken 23, tror jeg. Der hvor Axelborg i dag ligger. Det blev det helt store, nerveflænsende samtaleemne blandt os børn, men især blandt de lidt mindre børn. Jeg var da fyldt 14 år, så vi lod som om det ikke interesserede os.

Alle påstod, at de naturligvis ville møde op og afsløre de skyldige, men mærkeligt nok findes der ingen referater om øjenvidners referater. Vores held var nok, at vi ikke var gamle nok til, at vi måtte være oppe så sent. Sagde vi, og så var alibiet på plads.

Mange år senere genså jeg serien Belphegor. Tiden læger alle sår, siger man, men tiden ændrer også opfattelser.

Belphegor virkede pludseligt lidt grinagtig og ufrivilligt morsom. Det gjorde den ikke dengang i børnenes verden, og heller ikke blandt de voksne.

Mediet var stadig forholdsvis nyt.

De mange butikker

Mimersgade var et kanon sted at bo som barn, og speciel hyggelig især ved juletid. Især var Spedalsø Torv naturligvis helt speciel med butikkerne, juletræet og Lulu Viggas lille pølsevogn. Tilsæt så scenariet lidt julesne og lidt barndomshygge, og succesen er hjemme. Julestemningen var i top.

Hvad kom resten af verden os ved, når bare vi havde Spedalsø Torv, Mimersgade og Sønderbrogade?

Nåh ja, der var selvfølgelig også Onkel Peter i Hospitalsgade, Winthers Legetøj og USA Legetøj på Søndergade og den uhyre spændende Scalectrix forretning tæt ved Skt. Helenevej og krydset ved Sønderbrogade, Hospitalsgade, Aaboulevarden og Løven- ørnsgade.

Så vi var mere end godt dækket ind med livets fundamentale fornødenheder.

Spedalsø Torv

Spedalsø Torv var et supermarked på langs. Her fandt man først Tværmoses dametrikotage butik, og så fulgte grøntbutikken, Andersens bladkiosk, Frodes store slagterforretning, frisør Vagn Jensen, Det Kolde Bord, Sparkøbmand Haarby Carlsen og til sidst en bagerbutik.

Bageren hed Olesen og det var her, min mor købte småkager til jul, og ham hun betroede andestegen til stegning juleaften. Det var en godkendelse, der ville noget, i en tid hvor de små gasovne og strømforsyningen ikke kunne følge med i spidsbelastningerne juleaften.

Spedalsø Torvs butikker var der, min familie handlede, men selvfølgelig var der andre butikker i nærområdet, men kunderne var trofaste.

Købmandsbutikker i Frejasgade og Thorsgade, på hjørnet af Absalonsgade, på hjørnet af Bragesvej, hjørnet af Jyllandsgade og en Brugsforening på Sønderbrogade

Slagterbutikker var der også på Sønderbrogade. En butik på det højre hjørne af Absalonsgade, Nebsbjerg på Sønderbrogade, Henriksen på Sønderbrogade og en butik ovre på den anden side af gaden. Hertil kommer butikkerne i de tilstødende gader.

Bagerne

Bagerne var også rigt repræsenteret. For mig var Milebageriet og bageren på Spedalsø Torv de vigtigste. Knudsen i Milebageriet havde nogle tunge, velsmagende "chokoladetrekanter" og havde man ikke mange penge, kunne man købe for 25 øre gammelbrød i store mættende mængder. Hos bageren (meget konditoragtig) på Spedalsø Torv, Olesen, var mit største hit de uforlignelige vandbakkelses romboller, totalt proppede med den lækreste romcreme og ovenpå garneret med glasur og et lille, firkantet stykke rød gele.

Derudover var der Svinding på Sønderbrogade, Zeeberg på Spedalsø og et bageri på hjørnet af Frederik Bajersgade og

Gængse mønter spændte dengang over 1-ører, 2-ører, 5-ører, 10-ører, 25-ører, enkroner og tokroner.

Bygholm Parkvej.

Mejeriudsalget i Steffensens kælderbutik på Sønderbrogade kunne levere mælk og gode kartoffelkager. De var ikke bagt på stedet, men godt indkøbt hos en anonym bager. En som vidste, hvordan den skulle kringles.

Grønthandlerne

Grøntbutikker var der ikke så mange af, men Spedalsø Torv var naturligvis repræsenteret med en, og i kælderen ved siden af mejeriudsalget på Sønderbrogade, havde en skolekammerat, en piges, forældre en butik.

I området omkring Spedalsø har der uden tvivl været lignende butikker, men der handlede vi ikke.

Benzin og cykler

Så var der benzinstationerne.

Der var egentlig fire, heraf to på Sønderbrogade, Esso på hjørnet af Frederik Bajersgade og Sønderbrogade, lige over- for Spedalsø Torv, og så selvfølgelig Gulf tæt ved Spedalsø Torv.

Benzinstationerne var benzinstationer. Slet og ret. Det var før benzinstationerne, begyndte at lege købmandsbutikker, men stadig havde fuld fokus på bilernes fornødenheder.

Gulf var kendt for sin indehaver Jens, og han hed aldrig andet end Jens Gulf. Hans sønner spillede naturligvis fodbold ude i Horsens Freja.

Esso var kendt for sine kønne døtre, sportsvogne og for Dario Campeotto, som købte sportsvognene af Thorkild Sørensen. Måske også fordi døtrene var de rene magneter.

Kaj og jeg handlede der kun, fordi Esso havde en udendørs automat, hvor vi kunne trække varm bouillon eller kakao i de kolde vinterdage.

Måske hjalp det også lidt til, hvis den yngste datter, Anette, var indenfor synsvidde. Så hun må også have været magnetisk.

Cyklerne var altid i brug, og skulle der en fagmand til reparationer, kunne man slå et sving forbi cykelsmeden i kælderen i Absalonsgade, eller som jeg gjorde, i kælderen hos Hagedorn på Sønderbrogade, skråt overfor Spedalsø Torv. Han flyttede dog senere til hjørnet af Mindegade og Spedalsø.

Sæbekasserne

Sæbekassebiler i alverdens afskygninger var naturligvis også utroligt populære. I hvert fald hos drengene.

De fleste sæbekasser var med barnevognshjul, men jeg var så heldig, at jeg fik fire hjul i en betydelig mindre størrelse. Samtidig lærte jeg om akselafstand, hjulafstand og stabilitet. Min sæbekassevogn var derfor den bedste og den mest sikre at køre i. Den blev dog aldrig testet i noget sæbekasseløb, og det var nok mest fordi, ingen turde stille op som udfordrer.

Eller også var Kaj Sandhøj eller jeg for hurtige for dem.

Pølser og andet godt

Pølsevognene var heller ikke i overtal.

Der var selvfølgelig Lulu Viggas lille vogn på Spedalsø Torv, men også Flæskehallen's pølsevogn, som lå samme sted som den gamle ottekantede bladkiosk, på en parkeringsplads tæt ved Røde Bro, og hvor Sønderbro Kirke nu ligger.

Min far svor, at Flæskehallen var det eneste saliggørende, men jeg kunne ikke smage forskel. Dog var Flæskehallen den første vogn, hvor jeg prøvede sennep med succes, men den smag blev lynhurtigt overført til Lulu Viggas. Det var da også hende, jeg blev sendt ned til, når vi enkelte gange var i tidsnød derhjemme, og vi skulle have en hurtig gang aftensmad. Det var en populær aftensmad hos mig, men også godt for økonomien, for pølser og brød var dengang en billig spise.

Havde vi drenge lavvande i økonomien, kunne man altid spørge Lulu Viggas, om der var nogle flækkede, røde pølser. Jeg mener, at en flækket pølse kostede 10 øre. En flækket pølse, var en rød pølse, som havde fået for meget varme.

Var den helt gal, kunne sidste udvej blive en "kradser" som er et lille, rundt brød og godt med sennep, ketchup og løg på.

Prisen for denne herlighed, var en stor, rund femøre.

Røde Bro var grænsen

Af øvrige butikker ned til Rødebro kan jeg huske en lille tobakshandel, BBC elforretningen, en frisør lige før åen, en farve-og tapetforretning, en damefrisør, en Tatol-forretning og en butik på højre hjørne af Sønderbrogade og Fynsgade. Det kan have været en købmandsbutik. På Sønderbrogade 56 havde en skomager lejet sig ind i et kælderlokale hos Odinsgaard, men han var ikke enerådende, for der var også en skomagerbutik i kælderen lige før bager Svinding på hjørnet af Sjællandsgade.

Davs Devs

Den sjoveste og mest spændende butik, havde ingen decideret facade og intet decideret navn. Det var slet og ret nede hos 'Devs' i folkemunde.

Devs var min skolekammerat Lasse Nilssons far.

Han havde lejet et stort kælderlokale i Odinsgaard på Sønderbrogade 56. Når man åbnede døren, skulle man først gå ned af 4-5 trin, før man var i slaraffenland.

Varer overalt langs væggene, på gulvet og i midten. Priserne var yderst rimelige, og især kan jeg huske, at jeg købte en flot barbermaskine i metal til barberblade. Den kostede kun 25 øre, og det kunne jeg ikke modstå, selv om der var mange år til, jeg selv fik brug for den.

Så den blev en gave til min far.

Frække blade

Bladkiosken på Spedalsø Torv var vigtig. Den var ejet af familien Andersen, hvor sønnen Erik, naturligvis aldrig blev kaldt andet end 'Kioske.'

Ham kom jeg senere til at spille fodbold med i Horsens Freja.

I kiosken kunne man erhverve sig det nyeste Battler Britton, Illustreret Klassiker og anden lødig læsestof.

December måned var butikkens vinduesudstilling domineret af den ene flotte julekalender efter den anden. Dengang klippede og klistrede man selv sin julekalender, som endda kunne bruges i flere år.

Det var altid spændende, at kigge på vinduerne. Undtaget var dengang, hvor Kaj Sandhøj og jeg, fik øje på et nyt blad. Vi anede ikke hvad det var, men var overbeviste om, at det var et uskyldigt produkt. Navnet var vi ikke før stødt på, og skulle naturligvis prøve at udtale det: - Hudibras, - med høje drengestemmer, klart og koncist.

Bag os stod en ældre mand med hat og stok. Nu fandt han anvendelse for stokken. Kaj og jeg fik hver et slag i bagpartiet, mens han råbte: - Hvad er det, I siger hvalpe?

Vi forsvandt skyndsomt, mens vi undrede os over, hvad det dog var for et forfærdeligt et blad, vi havde set.

Men Andersen tog ikke notits af min åbenbare åbenmundethed. Nogle få år senere fik jeg et job som avisbud søndag morgen - meget tidligt søndag morgen. Min forgænger og læremester blev Frank, og også ham kom jeg senere til at spille serie 2 fodbold med i Horsens Freja.

Morgenerne lærte jeg, at sætte pris på. Stemningen disse tidlige morgenstunde, var spændende at opleve. Ingen trafik, stilheden og tanken om, at næsten alle mennesker lå i deres varme senge og sov. Man følte sig næsten som 'Palle alene i verden.'

Den specielle morgen-stemning kan jeg stadig genkalde mig.

Udover bladkiosken på Spedalsø Torv, kan jeg kun svagt huske en gammeldags, men charmerende, aviskiosk ved siden af pølsevognen på parkeringspladsen ved Røde Bro.

Det Kolde Bord

'Det Kolde Bord' var navnet på Spedalsø Torvs delikatessebutik. Hvad indehaverne hed, kan jeg ikke huske, men af en eller anden grund blev mor og far korvarigt venner med dem. Jeg har endda nogle gamle smalfilm, hvor man ser dem på besøg i Mimersgade 4B.

Min mor handlede naturligvis i butikken, så de må have haft gode varer.

Selv husker jeg den mest, fordi vi havde en underlig, gul madspand som man kunne transportere varm mad i. Den var inddelt med tre rum ovenpå hinanden, men den kunne samles og bæres i ét håndtag. Smart.

Mest husker jeg Det Kolde Bord på grund af nogle sommerdage. Først i tresserne lå vi fast i telt på Husodde Camping fra pinse til september.

Sommerferien fra skolen havde sine ensomme, og lange dage, når Husodde-vennerne var på ferie andre steder. Så jeg cyklede ofte fra Husodde, og hjem til Mimersgade, blot for at konstatere, at alle kammeraterne også her brillerede ved deres fravær.

Under et af disse besøg hjemme i Mimersgade fandt jeg på noget nyt. Hos Det Kolde Bord købte jeg et par gode, danske hakkebøffer med løg og brun sovs. Hos købmand Haarby Karlsen købte jeg en flaske rød druesaft. Aldeles alkoholfri, men med en spændende smag.

Oppe i lejligheden i Mimersgade 4B, dækkede jeg et enkelt, men flot bord, lånte et rødvingsglas og gik ombord i den danske bøj med tilbehør, men uden kartofler eller rugbrød. Hele herligheden blev grundigt skyllet ned med den ædle druesaft.

Det var guf for en dreng på 11-12 år, og det var voksent.

Det var nok der, min senere store interesse for mad og røde vine blev grundlagt.

Det blå ishus

Det blå ishus var altid godt besøgt.

Det lå på hjørnet af Spedalsø, som nabo til en gammel beskyttelsesbunker fra krigens tid.

Bunkeren havde vi stor respekt for, og jeg har aldrig været i nærheden af, at forsøge en entre. Først mange år senere, blev det prøvet i halvfemserne i bunkeren foran Horsens Museum på Sundvej.

Det Blå Ishus virkede magnetisk på os børn. Den flinke ismand var altid ulasteligt klædt i hvid kittel, og med sølvfarvet hår under den sorte kasket. Ham drillede vi aldrig.

Topnummeret var en skumvaffel til 25 øre. En bagt isvaffel og en stor portion lyserød skum, rundet af med en stor klat syltetøj. Dengang kunne vi tåle det, uden at vi kom til at strutte af sundhed.

Disse skumvaffler havde dog altid konkurrence af nogle små pebermyntechokolader pakket neutralt i rød eller grøn sølvpapir, men også af små stykker blød nougat. Begge produkter er forlængst gået ud af produktion, men jeg tror ikke, at skumvafflerne er det.

Heldigvis har jeg et gammelt sort/hvid foto, hvor Kaj Sandhøj troner foran Det Blå Ishus, og den gamle bunker kan anes i baggrunden:

På fødderne har han de uundværlige Basta rulleskøjter og de ligeså uundværlige sorte gummistøvler. I regnvejr eller solskin. Vi havde ikke andet, og skulle vi være rigtig smarte, lavede vi en lille koket bukning foroven, som på det næste billede.

Den runde rulleskøjtebane mellem Sønderbrogade 66 blokken og Mimersgade 9 blokken. Som det ses, er der masser af plads. Egentlig var den ikke synderligt brugt, hvorfor ved jeg ikke. Men vi blev ikke forstyrret af andre.

Om vinteren var skøjteløb ovre i Bygholm det store. Stadig med skøjter som skulle spændes på, men ikke på gummi- støvler. Nu var det solide skistøvler, der var sagen. Af skøjteløbere med sorte kunstskøjter eller ishockeystøvler, var der kun ganske få.

Men der var en spændende bod ved skøjtebanen. Der kunne man købe friskbagte vafler med sukker og syltetøj. Det gav varmen, hvis du havde penge med.

Varme var, hvad der var brug for, efter en lang dag. Oftest var fødderne og hænderne nærmest følelsesløse, når turen gik hjemad.

Man kunne ligefrem tude over det, når bare ingen så det.

For 25 øre telefoni

Jeg havde længe gået og luret på Gurli.

Hun boede Mimersgade 9, øverst oppe. Kaj og jeg brugte meget tid på den nyanlagte rulleskøjtebane tæt på hendes bopæl. Selv mørkets frembrud kunne ikke afholde os fra, at bruge banen.

Faktisk brugte vi mest tid på, at holde øje med om hun skulle vise sig. Skete der ikke noget, kom vores stærke lygter i brug, og vi illuminerede hendes vinduer.

En dag fik jeg en aldeles genial ide.

Jeg skrev et brev, og sluttede rundhåndet med at skrive PS: Vedlægger 25 øre, så du kan ringe til mig på 26619.

Jeg hørte aldrig fra hende, så jeg må have glemt at vedlægge mønten?

En rigtig hjemmebane

Vi børn i Odinsgaard havde den naturlige hjemmebane omkring Mimersgade og Sønderbrogade med afstikkere til Danmarksgade området og 'Pipkvarteret' på den anden side af jernbanen. Og en enkelt, speciel afstikker til Stjernholmsgade. Her boede Hans, som af uvisse grunde, gik på Søndermarkskolen. Vi spurgte aldrig, for han var en helt okay skolekammerat.

Apropos hjemmebane, så havde B1960 sin hjemmebane på anlægget for enden af Lindvigsvej. Det var en klub, som sikrede sine spillere kontingentfri medlemskab. En klub som var opstået helt spontant, fordi Real Madrid havde en storhedstid på den tid, og fordi vi ikke kendte andre udenlandske klubber.

B1960 var aldeles ubesejret i dens levetid. Måske fordi vi aldrig spillede en eneste kamp. Men vi havde en flot spilledragt: Hvide strømper, hvide bukser og hvide bluser. Fuldstændig som Gento, som var mit personlige store forbillede, Di Stefano og Puskas. De var vore helt store idoler fra de sort/hvide fotos i aviserne og de få sort/hvide glimt i fjernsynet med Real Madrid. Så vi var fremsynede.

Vi var endda så heldige at have en Chr. Nielsen på holdet. Ikke centerhalvbacken'en fra datidens danske landshold, men den lidt svage navnelighed betød, at Christian fra Mimersgade naturligvis blev omdøbt til Hans Chr. Nielsen, og var derfor selvskrevet som centerhalf i B1960. Om han overhovedet kunne ramme en bold, aner jeg ikke.

Det vigtigste var, at vi skulle spille helt i hvidt.

Peter Vase Haubjerg og jeg, som dannede direktionen, havde store og snusfornuftige visioner om B1960's stadion. Den gamle bane i Odinsgaard skulle kun være en træningsbane, så vi ville vi bygge et stort stadion, hvor Axelborg i dag ligger. Kolonihaverne skulle ryddes, og så kommer det fornuftige. Vi mente, at vi skulle købe én sæk cement af gangen, og så stille og roligt bygge et virkeligt pragtstadion op. Godt tænkt af et par 10-årige knægte.

Vi ville stadig have været i gang ...

I øvrigt blev vi godt og grundigt udkonkurreret af Horsens Frejaovre på Dyrskuepladsen – dog uden at de overhovedet blev klar over hvilken fare, der havde luret. Så derfor: If you cant beat them, join them!

Om ikke andet, så spillede Freja dog i hvide bluser.

En stor bil og en lille søster

Biler var stadig et særsyn i starten af tresserne. Parkeringsproblemer var aldeles ukendte og adressen Mimersgade 4 A, B og C kunne endda vigte sig af, at have hele to personbiler. Den ene var vores. En DKW fra 1937 som var lakeret i sort og bordeaux. En flot bil som vi anskaffede os i 1961. Da mor og far i 1964

besluttede at købe en splinterny bil, en hvid Saab 96 med totakts motor, græd jeg mine salte tårer. Det gik nemlig op for mig, at DKW'en var en del af handlen.

1961 var også et markant år for min familie. I næsten elleve år havde jeg levet sorgløst som enebarn, men min søsters ankomst ændrede alt.

Det var dengang kvinderne fødte hjemme, men da dagen endelig oprandt, skulle jeg naturligvis, og heldigvis, passe min skolegang. Nu boede vi faktisk kun halvtreds meter fra Søndermarkskolen, så jeg lov til at drøne hjem i hvert frikvarter for at høre de seneste bulletiner.

Da fødslen var vel overstået, løb jeg ned til købmanden og købte en sut til lillesøster Majbritt, hendes første. Den blev selvfølgelig købt 'på klods,' men det er vel tanken der tæller.

Fra at være et forkælet enebarn blev jeg omskolet til at være en stolt storebror. Så blev det lillesøsters tur til at være forkælet.

Græsset måtte ikke betrædes

Pudsigt nok, så måtte vi beboere i Odinsgaard ikke betræde græsset mellem blokkene. Hvorfor ved jeg ikke, men vi havde stor respekt for reglen.

Kom vi til, og det kan naturligvis ikke undgås, at en bold kom på

afveje, så stod tiden stille. De aftalte vagtposter blev hurtigt placeret, og området blev sonderet. Først ved et klar-signal, løb den hurtigste af os ud på græsplænen efter bolden.

Det skete aldrig uden heftig hjertebanken.

Især havde vi en kæmpe respekt for Harald med den sorte kasket.

Det fortøner sig lidt i det uvisse for mig, hvem der stod bag, da der blev arrangeret bordtennis i den dybe kælder i Mimersgade 3, som var fyringsblokken. Bordtennis var spændende for alle sportsinteresserede unger, men om ikke andet et godt og sundt tidsfordriv.

Søndermarkskolen og lærerne

Søndermarkskolen var det naturlige omdrejningspunkt for de mange elever.

Fru Ørnstrup blev min første klasselærer. Hun var en kanongod og sød lærerinde, og mange, mange år senere mødte jeg hende på biblioteket. Hun kunne sandelig kende mig igen, og havde endda fulgt med i dagspressen, og spurgte til mit liv med musikken.

Skoletiden blev også fyldt ud af hendes mand, lærer Bertholdt Ørnstrup har jeg senere erfaret hans fornavn var. En rigtig flink tysklærer, som aldrig hed andet end 'Mini-Hitler,' fordi han havde en sjov måde, at lære os den korrekte måde at sige 'Ich' på. Helt uden selv, at være klar over det, udtalte han et langtrukket 'Iccchhh' og førte samtidig højre hånd ud til noget, der med en meget god vilje kunne ligne en Hitler-hilsen.

Men vi lærte den korrekte udtale. For overdrivelse fremmer nemlig forståelsen.

Derimod måtte jeg erkende, at skolelærernes fornavne, var et lukket land. Da jeg mødte fru Ørnstrup på Horsens Bibliotek i starten af 2000, sagde hun til mig, at jeg da bare kunne sige Henny til hende, men jeg måtte hurtigt erkende, at det var mig komplet umuligt. Hun var og blev Fru Ørnstrup.

Den lille skolegård, som det var strengt forbudt at komme

i, hvis man gik i de større klasser. Tror, at det kun var 1.-3. klasserne, som måtte være der.

Andre lærere på Søndermarkskolen var Åge Hansen, Peter Svendsen, Leif Krak, Poul Mørch, Tom Pedersen, sanglæreren Jøcumsen og Jørgen Meldgaard, som var de vigtigste for mig. Nogle havde øgenavne, andre havde ikke. Dengang var vi hurtige til at uddele øgenavne, men ingen af dem var direkte ondskabsfulde.

Derfor må en forklaring på de nævnte øgenavne være på sin plads.

Aage Hansen blev min anden klasselærer. Han var sløjdlærer og dansklærer. En ganske flink mand som alligevel blev udsat for drengestreger af nogle elever. Hvem ved jeg ikke.

Det blev nemlig utroligt populært, at løfte hans bil, en Lloyd Alexander TS, fra parkeringspladsen og ned i sandbunkerens på idrætspladsen.

Men det turde vi ikke alle.

Na-Na Hansen kom derimod helt af sig selv. Han uddelte 'disser', når det var nødvendigt. En disse var, at han tog en elev i kinderne, og masserede dem godt og grundigt, mens han sagde Na-Na. Så hvad ellers?

Vi overværede det ofte, men specielt husker jeg, da min klassekammerat John Sivertsen en dag skulle afstraffes for et eller andet. Hansen gik ned i klassen for at eksekvere afstraffelsen, men John var ikke synderligt interesseret i at blive 'eksekveret'. Hansen fik ham dog systematisk indkredset, og fik fat i Johns magre kinder. John protesterede fortsat, og det endte med, at han blev trukket over et bord i kinderne, mens det lød:

Na-Na.

Så tilnavnet var selvfølgelig og selvforskyldt.

Søndermarkskolen 1965/1966. 9. klasse med klasselærer Peter Svendsen. Egentlig en OK klasse, men jeg må indrømme, at det var et tilfælde, at jeg var i skole netop den dag.

Peter Svendsen havde jeg kun et enkelt år. Også han var en flink mand, men med et vist temperament. Han kunne blive så hidsig, at han kunne få sit mundvand til at skumme. Så det var nærliggende, at døbe ham Skumme.

Gunnar Andersen var min lærer i fotolære. Spændende undervisning, som dog ikke forløb uden afstraffelser. Hans foretrukne specialitet gik ud på, at han med højre tommel- og pegefingre fik fat i drengenes små hår lige før øret, eller også kørte han to negle mod hinanden - gennem øreflippen.

Leif Krak havde jeg desværre aldrig som skolelærer. Derimod var han min yndlings gårdvagt. Et altid positivt og smittende humør var hans kendetegn. Jeg glemmer aldrig, når jeg endelig mødte i skole i 9. og 10. klasse. Når han havde spottet mig, trak mig ud i midten af skolegården, og annoncerede højlydt, at Kurt sandelig var i skole i dag. Eller også meddelte han, at skolen havde fået en ny elev. -Hvad hedder du, min lille ven, kunne det lyde både sarkastisk og humoristisk fra ham, selvom han ikke selv var særlig høj. Han var OK og så absolut godkendt.

Thorkild Jocumsen var skolens sanglærer og pianist. Ham skylder jeg meget. Det er på grund af ham, at jeg i dag kender den danske sangskat så indgående, som jeg gør. Et særdeles smittende engagement til musikken havde han.

Dog kunne han ikke overbevise mig om, at skolens kor ville være noget for mig. Det var et rent tøjsekor, og jeg ville ikke være ene hane i kurven. Han prøvede dog projektet af og alle i vores klasse, blev underlagt en sangprøve. En af gangen.

Jeg håber aldrig, at jeg nogenside siden har sunget så falsk, som jeg gjorde til min 'optagelsesprøve.' Jocumsen rystede opgivende på hovedet, og sagde jeg var gennemskuet. Men jeg slap, selv om jeg inderst inde gerne havde villet.

Jørgen Meldgaard var en ung lærer, og helt i orden. En af de lærere, som man per automatik fik respekt for. Jeg kan egentlig ikke erindre nogen form for korporlig afstraffelse fra ham.

Poul Mørch var min gymnastiklærer, og også en lærer man fik respekt for. Ikke kun på grund af hans frygtede 'nødder' - et velplaceret gok oveni hovedet med knoerne som kunne virkelig gøre nas og tvinge tårerne frem.

Jeg kunne lide gymnastiktimerne, og jeg har hans ord for, at have været en dygtig og meget smidig gymnast på Søndermarkskolens konkurrencehold. Det er jeg stadig stolt af. Vi kørte rundt og udkonkurrerede andre skoler i det midtjyske område. Med på dette skolehold var også Lasse Nilsson og Poul Ove Schramm.

Ægteparret Ørnstrup er et ubeskrevet blad, når det drejer sig om afstraffelse af eleverne. Faktisk tror jeg ikke, det lå i deres natur. Jeg har heller ingen erindring om, at Jocumsen, Meldgaard og Krak tampede nogen elever.

Så var der en lærer, som hed Tom Pedersen. Han havde været med på det gode skib Jutlandia under Korea-krigen, og han blev på et tidspunkt tilknyttet Søndermarkskolen.

Ikke lige populær hos alle, men en lærer, som jeg skylder utroligt meget.

Så absolut min yndlingslærer, og så var han den første, som fik mig til at stifte bekendtskab med hvidløg. Helt uhørt der i tresserne, men absolut spændende nyt fra den store verden.

Hans barbersprit var Old Spice, en aftershave som jeg naturligvis adopterede, da jeg selv nåede til barberingens svære kunst. Noget som også gjorde et kæmpe indtryk på mig var, at han i hele sin fremtoning var aldeles velsoigneret. Hans skjorter og bukser havde knivskarpe pressefolder, og hans sko var i den grad flot blankpudsede. Altid.

Og så kunne han lære os engelsk. Noget, som jeg efterfølgende har haft stor glæde af.

Desværre var ikke alle enige om, at Tom Pedersen var en fantastisk lærer. Hvis man var i kridthuset hos ham, fik man et øgenavn, en slags ridderslag. Jeg fik hurtigt navnet Pingo efter en figur i en tegneserie.

Min gode kammerat Kaj Sandhøj fik naturligvis navnet Sandy.

Tom Pedersen blev kaldt Tom Pus i det skjulte, men det vidste han godt selv. Baggrunden må være, at Tom Pedersen ikke fulgte de 'normale' normer, men åbenbart havde en anderledes seksualitet. Det var ikke noget vi vidste noget om, og heller ikke interesserede os en døjt for. Men Tom Pedersen kunne afstraffe med et 'blob,' når det var nødvendigt. Jeg har overværet en eneste uddeling af et 'blob,' og det fik mig til at beslutte, at det ville jeg aldrig prøve.

Det var Henning von Qualen som var den stakkels synder. Han var den største og stærkeste i klassen, og blev kaldt op til katederet. Tom lagde omhyggeligt Hennings hoved lidt på skrå og så sagde det 'bang, bang, bang.' Tre på kassen som med en stempelstang. Henning så udtryksløst for sig, gik baglæns hele lokalet igennem indtil han stødte ind i væggen. Derfra gik han ud af klasselokalet og hjem. Så blev der ballade. Hans forældre mødte op på skolen for at tale med Johs. Nielsen, som var vores skoleinspektør. Hvad der blev sagt og gjort, ved jeg ikke.

Vi havde overværet, hvorfor Tom Pedersen var den lærer, der blev brugt til at skaffe ro og orden i de mest urolige klasser.

Så skolen var klart opdelt med divergerende meninger om Tom 'Pus' Pedersen. Og stadig er det.

Søndermarkskolens 50 års jubilæum

En sjov oplevelse med Tom Pedersen kom mange år senere.

Da Søndermarkskolen i 2000 afholdte skolens 50 års jubilæum, fandt jeg Kaj i Trollhättan i Sverige. Jeg kunne ikke finde ham på nettet, kun nogle andre Sandhøj'er. En af dem var en enke til Kajs storebror Carsten. Hun havde Kajs telefonnummer i Trollhättan i Sverige. Jeg prøvede omgående at ringe til nummeret, og telefonen blev taget:

-Jah, det är Kaj, lød det med umiskendelig svensk accent.- Dav Kaj, sagde jeg blot, og kunne tydeligt genkende Kajs stemme.

Der blev stille i den anden ende, men så lød det: - Det er løgn, det er Pingo!

Uden at forvente en opringning fra mig var det imponerende, at Kaj kunne genkende min stemme så hurtigt, efter så mange år.

Vi fik en lang snak, hvor jeg fortalte ham om Søndermarkskolens forestående jubilæum, og selvfølgelig ville han med.

Kaj tog turen til Horsens og boede hos mig og min familie i Torsted i tre, fire dage.

Min far boede på Sønderbrogade, og morgenen efter jubilæet ringede han til mig, og fortalte, at lige nu gik Tom Pedersen altså forbi hans vinduer med sin rollator. Vi sprang ud i Kajs flotte Saab firmabil, og drøned ind til Mimersgade, og parkerede ved fyringsblokken, nummer 3. Her dukkede Tom Pedersen op. Han standsede og udbrød:

- Det er jo Pingo og Sandy!

Der var faktisk gået 35 år siden skolegangen, men Kaj og jeg må have holdt os godt.

Beatles på skolen

I 1962 var The Beatles i den grad kommet på banen, men det var stadig noget nyt og ukendt. Et spændende fænomen som skulle udforskes.

Jeg var blevet klassekammerat med Jørgen Jensen i min periode med mange forsømmelsesdage. I klassen fik man overtalt en lærer til at spille vinylpladerne i skoletiden, men så var gode råd dyre. Jørgen Jensen havde dog luret det.

- Det ordner jeg. Må jeg hente nogen plader ovre ved Kurt?

Det måtte han, og kunne derfor ringe på døren i Mimersgade 4B og låne min samling. Den dag fortrød jeg næsten, at jeg ikke var i skole.

Samme Jørgen Jensen var i øvrigt tæt på, at blive headhuntet som keyboardspiller i bandet. Det kunne han nemlig, men hvorfor det aldrig blev til noget, husker jeg ikke.

Der var så mange planer dengang.

Forsømte aldrig forsømmelser

Mor var ikke en helt normal mor efter datidens målestok.

Hun var udearbejdende i en tid, hvor mødrene mest var hjemmegående husmødre.

Hun var dog til stadighed en utrolig god mor.

Jeg kunne tit og ofte blive jaloux på mine skolekammerater, fordi deres mødre altid var hjemme.

Men fra 9. klasse vendte jeg det til en absolut fordel.

Jeg var blevet aktiv, et meget aktivt medlem af Jack & The Rippers. Vi var gode. Så gode, at der var bud efter os fra hele Danmark, og også fra det nordtyske fra grænsen og ned til Hamburg.

Det betød mange tidlige afgange, og mange sene hjemkomster efter spillejob'ene. Så der var hverken tid til at læse lektier eller energi til skolen.

Hvad gør man så?

Man bliver hjemme fra skole!

Hvordan gør man det, uden mor og far opdager pjækkeriet?

Fars arbejdstid startede klokken syv hos Paasch og Larsen, Petersen, så han var ikke noget problem. Mors arbejdstid var fra klokken otte, og de få dage hun ikke var ude af døren i passende tid, gik jeg ned og ventede i kælderen. Der kom hun aldrig. Når faren var drevet over, gik jeg tilbage til lejligheden, og havde en hel dag til fri rådighed sammen med de andre.

Den dag Søndermarksskolen var så lumpne, at aflevere et brev til mor og far uden mit vidende, var ikke en rar oplevelse. Det var

endda meget tæt på, jeg ikke kunne få lov til, at gå op til eksamen i 10. klasse i 1967, men fik da lov efter nogle hårde forhandlinger. Mine skolepapirer for 9. og 10. klasse er egentlig gode nok.

Karaktererne i dansk, engelsk, skrivning, maskinskrivning, orientering og gymnastik var ikke dårlige, men karaktererne i regning var katastrofale. Simplethen fordi jeg syntes faget var uinteressant, men jeg havde heller aldrig påstået, at jeg var matematiker.

Mine vidnesbyrd i 1966 og 1967 var noget for sig selv. Skolen måtte ikke skrive noget negativt, så det har nok været en prøvelse for dem, at finde noget positivt.

I stedet stod der: 'Kurt er en velbegavet elev - særlig i dansk. Han er ret flittig og har vist interesse i de timer, han har deltaget i. Han har en god opførsel.'

Året efter: 'Kurt har meget gode evner for skolearbejdet. Han har været ret flittig og ret interesseret. Han har haft en hel god opførsel. Han har især i den sidste tid arbejdet stabilt og vist forståelse og modenhed.'

Ja, det tror da pokker, efter de havde sladret til mor og far. Så det var måske godt nok, de sendte det famøse brev. Alt i alt. Når bare dem der læste det, ikke kunne læse mellem linjerne ...

Alt i alt havde jeg små fyrre dage, hvert år, som rene pjækdage i både 9. og 10. klasse. Et skoleår består af omkring tohundred dage, så det var ganske godt gået.

Ikke fordi jeg er stolt af det, men det er en simpel konstatering.

Jeg ville gøre det samme igen, hvis det var muligt. Ingen tvivl om det.

Flyttede til Torsted

I 1964 flyttede vi fra Mimersgade. Ikke noget jeg bifaldt, for vi skulle flytte til noget der hed Rønnebærvej 13 i Torsted. Det mente jeg var alt for langt ude på bøhlandet, så mit ultimative modkrav var en knallert. Ellers ville jeg bare blive boende i Mimersgade. Basta!

Det gjorde så meget indtryk, at jeg fik en Velo Vap. Okay, ikke en rigtig knallert, men dog et motoriseret køretøj.

Jeg var kun 15 år, så det var noget af en satsning.

Rønnebærvej 13 lå i et nybyggerkvarter dengang, en tid som helt ændrede den danske boligsituation. Alle ville pludselig flytte i ejerboliger. Også min mor og far.

Hvis jeg kunne have bestemt det, var vi dog blevet boende i Mimersgade.

Jeg må dog indrømme, at Rønnebærvej blev noget helt specielt for mig og for de mange, mange venner og gæster, der frekventerede adressen.

Jeg havde været så glad for at bo i Mimersgade 4 B, at jeg endda præsterede, at køre derhen en sen nat for at sætte min store Puch ned i kælderen.

Problemet var bare, at vi ikke havde boet der i et helt år.

Så jeg måtte slukøre, og næsten ærgerlig, snige mig væk igen.

Jeg kan forstå miseren, hvis jeg havde været bedugget, men det var ikke tilfældet.

Men jeg har aldrig glemt den lykkelige tid i Mimersgade. En fortrinsvis sjov tid blandt utroligt mange, gode kammerater.

[kh2011]